

άνδρογυναικα... Φορεῖ μάλιστα καὶ ἀρχαία φορεσιά.

— Μπα! καὶ μήν εἶναι ή Μίς Δάγκων;

— Δέν μου είπε τόνομά της... "Α, νά!" Έχασε πιὰ τὴν υπομονή... Πλησιάζει... ἔφθασε... μὲ σπρώχει... Θέλει νάνοιξη τὴν πόρτα μονάχη της!

Πραγματικῶς, ή θύρα τοῦ γραφείου μου ἐσείστε.

Θυμωμένη διὰ τὴν αὐθάδειαν, ἀλλὰ καὶ περίεργη νὰ ἴδω τοῖα ἡτο ἡ ἀρχαιοπρεπῆς κυρία, ἐσηκώθηκα νάνοιξω μόνη μου.

Ο θυμὸς μοῦ ἐπέρασε καὶ ἡ περίεργεια μετεβλήθη εἰς ἔκπληξιν. Εὔρεθην ἔχαγμα ἐνώπιον γυναικὸς μεγαλοσώμου, ωραίας, μεγαλοπρεποῦς, αὐτηρᾶς, μὲ ἀρχικὸν ἐλληνικὸν ἔνδυμα καὶ μὲ μίαν χρυσὴν λυγαριάν εἰς τὸ γέρο. Ή κατατομή της ἡτο ὡς ἄγαλματος θυμασία. Δέν θὰ ἡμποροῦσε κανεὶς νάριση τὴν ἡλικίαν της. Εἶχε τὴν τελείαν ὥριμότητα γυναικὸς καὶ τὴν ἀράν δροσερότητα νεάνιδος. Καὶ εἰς τὰ μεγάλα κατάμαυρα μάτια της ἐλαύπε λάμψις οὐρανία.

Ωρισμένως, δέν ἡτο ἡ μίς Δάγκων...

Τὶ ἡμποροῦσε νὰ κάμῃ ἡ κυρία Μάρθα, ἀφοῦ κ' ἔγδη ἡ ἑδία τα ἔχασα ἐνώπιον τῆς κυρίας αὐτῆς, καὶ κατελήφθη ἀπὸ εὐλάβειαν, σχεδὸν ἀπὸ δέος, καὶ δέν ἤξευρα μὲ τὶ τρόπον νὰ την ὑποδεχθῇ, πῶς νὰ της ὅμιλήσω, ποῦ νὰ την βάλω νὰ καθῆσται.

— Μήν ἀνησυχήτε! μοῦ εἴπεν εὐγενέστατα ἡ κυρία ὅταν εἴδε τὴν ταραχήν μου καὶ τὴν ἀμηχανίαν μου. Μεταξὺ ἡ οὐνάτων δὲν μεταχειρίζομεθα ἐπισκεπτήρια. Ἄλλὰ τόγορά μου τὸ γνωρίζετε καλά. Είμαι ἡ Θέμις.

— Ηκουσα καλά; Θέμις εἴπεν; εἰς τὸν "Ολυμπὸν" εἴπεν;... Αλήθεια λοιπὸν εὐρισκόμενη ἐνώπιον θεᾶς;

— Είμαι εὐτυχής, ἐψιθύρισα, διὰ τὴν ἐπίσκεψιν αὐτῆς την ἑποίαν δέν ἐπερίμενα ποτέ...

— Πέδες δέν την ἐπεριμένατε, εἴπεν ἡ Θέμις, ἀφοῦ την ἐπικαλέσθητε τόσας φοράς;... Ἀνέκαθεν ἵγια διευθύνω καὶ ἐμπνέω τὰς κρίσεις σας. Μὲ ἀγχόπατε πολύ, μὲ λατρεύετε, μ' ἐπικαλέσθητε μὲ δῆμην σας τὴν παρδίαν. Καὶ ἡ προσωρική σας φθάνει ἔως τὸν "Ολυμπὸν". Δέν ἐπρεπε λοιπὸν νὰ ἐλθω μίαν φορὰν καὶ προσωπικῶς;

— Μου κάμνετε μεγάλην τιμήν...

— Ηλθα ἀκριβῶς σήμερα, ἐπειδὴ γνωρίζω ὅτι με κρείαζεθε. Ἄλλα μήν ὄμιλήτε περὶ τιμῆς, καὶ προπάντων ἀφίστατε αὐτὸν τὸ ψόφο τὸ συνεσταλμένον. Σᾶς ἐπαναλαμβάνω ὅτι μεταξὺ ἀθανάτων... Μήπως δέν εἰσθε ἀθανάτος καὶ σές; Ἀποθηγήσει ποτὲ ἡ Διάπλασις; "Οχι βέβαια. Εἰχαστε ἔως τῶρα εἰκοσιεξ ἔτη, καὶ θὰ κάστετε ἀκόμη ἔτη πολλά." Ἄλλα καὶ ἄν πανύστε ποτὲ νὰ... ἐκδίδεσθε, τὸ σημαντικότερο τὸ σελίδας, μὲ τὸ πυκνόγραμμόν του. Καὶ ὁ Κερδόφος Κρήτης γράψει εὔμορφα, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐστειλει τὸ σελίδας 3 1/2 σελίδας γιγαντιαίου! Η Νοητὴ Ρομφαία ἐγέμισε 3 σελίδας σωστάς, ὁ Λέων τῆς Χαροκοπείας 4 παρὰ κατί (λείπει μίαν ἀριθμία ἀπὸ τὸ δεύτερον φύλλον τῆς ἐπιστολῆς του) ὁ Μικρὸς Αδηρέτης 4 1/2 καὶ ὁ Αγδρέας Πλαξιός 7! Ναί, δι' ὅλας αὐτὰς τὰς ἀπαντήσεις λυπούμαντι... εἶναι ὠραῖαι καὶ ιωσά θὰ διέπρεπαν. Αἱ ἀλλαὶ ὄμιας εἶναι ὀλωδιόλου ἄξιαι τῆς τύχης των. Σπανίως, βλέπετε, ἡ ἀλυσίδα δέν εἶναι δειγματάνοησίας. Ἀπὸ διακοσίας τόσας ἐπιστολάς, ποῦ ἰρριψάμενεις τὸ καλάθι τῶν ἀκτενεῖς, δέν ἔξεχωρίσαμεν παρὰ ἐπτά-ἕκτων. Αξτο μάθουν καὶ αὐτὸν τὰ παιδιά. Θά τους διδάξῃ, — καὶ ἐλπίζω διὰ παντός, — νάποφεύγουν τὴν ἀλυσίδαν καὶ νὰ συμμορφώνωνται κατὰ γράμμα μὲ τὰς διηγήσιας τῆς Διαπλάσεως.

Καμψία ἀντίρρησης.

— Η Θέμις εἴκαστε... Δείξατε μου καλλίτερα τὰς ἀπαντήσεις τῶν παιδιῶν, διὰ νὰ κάμωμεν τὴν κρίσιν τῆς Κυριακῆς μαζί. Αὐτὸς δέν εἶναι.

— Μάλιστα, ἀπήνητσα. Ο Ἀνανίας ὁ ψυχογύιος μου, — εἶναι καὶ αὐτὸς ἀπὸ τοὺς λάτρας σας, ξέρετε! — ἐφρόντισε νὰ τας διαβάσῃ προτίτερα, καὶ, χάριν ευκολίας, νὰ τας κατατάξῃ εἰς σωρούς. Ἀπὸ ποτὸν σωρὸν θέλετε νάργισσων;

— Αδιάφορον. Ας ἀρχίσωμεν... ἀπὸ τὴν ἀρχήν.

Καὶ ἡ Θέμις ἔλαβε τὴν πρώτην ἐπιστολὴν τοῦ πρώτου σωροῦ.

— Ερρίψει μίαν ματιάν, ἔστρεψε τὰς σελίδας καὶ ἐπιτάθη μὲ τὸ βλέμμα εἰς τὸ κενὸν ὡς νὰ θέλει κάτι νὰ ἐνθυμηθῇ.

— Μὰ νομίζω, εἶπε μετ' ὀλίγον, δέν ὠρίσατε ὅτι ἡ ἀπαντήσης δέν πρέπει νὰ ὑπερβαίνῃ τὰς δύο σελίδας συν ἡθούς ἐπὶ τοῖς τοῦ θεοῦ.

— Ναι, ἀκριβῶς.

— Τότε λοιπόν, πῶς αὐτὸς ὁ κύριος Τυδεὺς ἐτόλμησε γὰρ γράψῃ ὅπτω;

— Εἶναι ὅπτω...

— Μάλιστα δύο κόλλες χαρτὶ μᾶς κάμνουν ὅπτω σελίδας, καὶ μάλιστα στενογραμμένες...

— Μὰ ζεύρετε... ὁ Τυδεὺς εἶναι πολὺ καλὸς παιδί. φίλος μου ἐνθουσιώδης... κορυφαῖος ὀλλοτε εἰς τὸ ξεσπόματα. "Η δέν θὰ ἐπρόσεξε εἰς τὸ περιοριστικὸν μέτρον, ἡ θὰ ἐνδιμίσεν ὅτι ἔχει τὸ δικαίωμα γά το ὑπερπηδήσῃ ἐξ αἰτίας τῶν ὑπηρεσιῶν του.

— Αδιάφορον! πρέπει νάποκλειστο.

— Εκυψά τὴν κεφαλήν. "Οταν ἡμίλη, ἡ Θέμις, δηλαδὴ ἡ ὑπερτάχη δικαιοσύνη, ἀντίρρησης δέν χωρεῖ.

— Καὶ αὐτὸς πρέπει νὰ γίνῃ, ἐξηχολούθησεν ἡ θεά, διὰ γὰρ μάθουν ὅλοις νὰ μὴ πηδούν ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα.. Πρὸς τί τότε αἱ ὀδηγίαι, οἱ ὄροι καὶ οἱ περιορισμοί, ἀν φαινόμενοι ἐπιεικεῖς πρὸς τοὺς παραβάτας; "Οχι! "Ολοις ὅσοις ἔχαραν περισσότερον ἀπὸ δύο σελίδας συνήθους ἐπιστολῆς, θάποκλεισθοῦν. Ιδού ὁ λυγός μου, ἰδοὺ καὶ τὸ καλάθι σας. "Ολαι αἱ ἀπαντήσεις θὰ λυγισθοῦν, καὶ ἔσται ὑπερβαίνουν τὸ μέτρον, ἔστω καὶ πατὰ μίαν γραμμήν, τας ἔρριπτεν εἰς τὸ καλάθι ἀμειλίκτως.

— Κάτι τέτοιο κατάλαβα κ' ἔγω; εἶπεν ἐπιτέλους ὅτι κοννιός. Εἶχε ἔνα ψόφο! εἴναι πάτι!

— Μὲ συγχωρεῖ, Μάρθα! Μου φάνεται ὅτι εἶχε δύο μάτια.

— Άλλα ποῦ νὰ γελάσῃ ἡ Μάρθα! Τὴν εἰχε πιάση ἔνας φόβος!

— "Ελα τώρα, τῆς εἶπα, πάρε αὐτὸς τὸ καλάθι καὶ ὀδειπάσε το στὴ φωτιά που ζεσταίνει τὸ καλάνι. "Οχι στὰ σκουπίδια, σκουπίδια;

— Στοὺς δρισμούς σας, κυρία! ἀπήνητσεν ἡ Μάρθα, τὴν δόποιαν μόνη ἡ υπόμνησης τῆς ἐργασίας ἐπανέφερε τέλος εἰς τὴν πρωγατικότητα.

— Καὶ ἐπήρε τὸ καλάθι.

— "Α! έκαμε, καθὼς ἡτοιμάζετο νὰ ἔξελθῃ. Η κυρία, διέπει, εἶχε πάρεται τὴν λυγαριά της.

— Πάλι κυρία; δέν σου εἶπα πῶς ήταν θεά;

— Τὸ έχασα... γεράματα, κυρία μου, γεράματα! Άλλη θεά δύως, δέν μου διγετε τὴ λυγαριά τὰ φωνια, για νὰ μή μιας γελάσῃ ἀπειπούλοντο μὲν ἀπὸ δύο μάργον σελίδας, ἀλλ' ησαν τόσον μεγάλαις καὶ πυκνογραμμέναι, δῶσεν τὴν πρωγατικότητα.

— Ποιά; αὐτὴν τὸν σωρὸν, διά πλέον καρπάριον, λέγει, χίλια δύο: Πρῶτον ἐργάζεται τὸ διαβάσιμην ως ἀντιγραφές, ἔπειτα πηγαίνει εἰς τὸ Ζάππειον, γυμνάζεται, μελετᾷ, περιπατεῖ εἰς τὸ Σύνταγμα, θαυμάζει τὸν Κινηματόγραφον. Καὶ τὸν δόποιαν πρωγατικότηταν τὴν εἰσέρχεται πάλια πολύ, καὶ μὲ λύπην του θὰ τας ἀφίκειν εστω καὶ διὰ μίαν μόνον ἡμέραν.

— Άλλ' απ' αὐτὸν τὸν σωρόν, διά πλέον καρπάριον, λέγει, χίλια δύο: Πρῶτον έργαζεται πολύ. Καὶ τὸν δόποιαν πρωγατικότηταν τὴν εἰσέρχεται πάλια πολύ, διά πλέον καρπάριον, λέγει, χίλια δύο: Πρῶτον έργαζεται πολύ. Καὶ τὸν δόποιαν πρωγατικότηταν τὴν εἰσέρχεται πάλια πολύ, διά πλέον καρπάριον, λέγει, χίλια δύο: Πρῶτον έργαζεται πολύ.

— Ποιά; αὐτὴν τὸν σωρὸν, διά πλέον καρπάριον, λέγει, χίλια δύο: Πρῶτον έργαζεται πολύ. Καὶ τὸν δόποιαν πρωγατικότηταν τὴν εἰσέρχεται πάλια πολύ, διά πλέον καρπάριον, λέγει, χίλια δύο: Πρῶτον έργαζεται πολύ.

— Μάρθα, τῆς έφωναξα. Γιὰ τὸν θεόν μη ἔχεισης καὶ τὸ στόμα σου σπωτερόν

— Η Θέμις εἴκαστε... Δείξατε μου καλλίτερα τὰς ἀπαν-

τήσεις τῶν παιδιῶν, διὰ νὰ κάμωμεν τὴν κρίσιν τῆς Κυρια-

κακῆς μαζί. Αὐτὸς δέν εἶναι.

— Μάλιστα, ἀπήνητσα. Ο Ἀνανίας ὁ ψυχογύιος μου,

— εἶναι καὶ αὐτὸς ἀπὸ τοὺς λάτρας σας, ξέρετε! — ἐφρόντισε

— νὰ τας διαβάσῃ προτίτερα, καὶ, χάριν ευκολίας, νὰ τας κα-

τατάξῃ εἰς σωρούς. Απ

Ἐκλέγω πάλιν μερικὰς ἀπὸ τὰς κακλιτέρχις ἀπαντήσεις: Οἱ Τιτάν τῆς Διαπλάσεως περγᾶ τὸ καλοκαλέρι του εἰς τὴν ἔξοχικὴν οἰκίαν τοῦ Θείου του, καὶ εἰς εὐτυχέστατος. — Οἱ Μαῦροι. Αἱ τὸ διέργεται τὰς ὥρας του εἰς τὸν Παράδεισον, «Ἐπως ὄνομάζουν, καὶ οὐχὶ πολὺ ἀδίκως, τὸ δάσος τῆς μικρᾶς του πατρίδος, τὸ ὅποιον ἀποτελεῖται ἐκ διαφύρων δένδρων, καὶ εἶνε πυκνότατον, καὶ εἰς μερικὰ μέρη ἀδιαπέραστον». — Διὰ τὴν Συνηφώδη Ήμέραν, ἡ ἔξοχὴ εἶνε ἡ μεγαλητέρα διασκέδασις. Τῆς ἀρέσει πολὺ νὰ τῇ «μακρὰν ἀπὸ τὸν προσποιημένον κόσμον τῆς πόλεως, μόνη ἡ μᾶλι μὲ καρμίλαν φίλην της.» — Η Μυροβόλος Χαραυγὴ θὰ γίνεται νὰ διελθῃ τοὺς δύο μῆνας τῶν διακοπῶν «εἰς μίαν ἀπὸ τὰς μαχευτικωτάτας τεποθεσίας τεῦ Πηλίου, εἰς τὴν ρομαντικὴν καὶ ἀπολαυστικωτάτην Πορταριάν.» Καὶ ἔπειται μία ὥραία περιγραφῆ. — Τὸ Μικρὸν Διαβολάκι προτιμᾷ «ἔξοχὴν παραθαλάσσιαν, ἐπου συχριστεῖται καὶ ἡ Ψυχὴ καὶ τὸ βλῦμα». — Τὸ Χειμώνιον βλέπει ἔνα ὥραϊον ἔξοχικὸν καὶ παραθαλάσσιον σχεῖρον, (τὸ ὅποιον ἔμως πολὺ γρήγορα ἐπραγματοποιήθη... εἰς τὴν Εὐρώπην.) — Οἱ Ασπροί ή απηνοί θέ-

λει ἔσοχήν, ἀλλα πλησίον τῆς πόλεως. — Ό.....
'Αλλὰ πῶς εἶνε δυνατὸν γά τα βράλω πέρα
μὲ τὸν ἀπέραντον αὐτὸν σωρόν; Καὶ μόνον τὰ
ὄνδυματα νὰ παρατάξω, θέλω μίαν στήλην: Υ-
περήφανος Ἰππεύς, Νέος Μαργαρί-
της, Αἰγυπτιακὸς Φοῖνιξ, Παιδί του
Ψηλορείτη, Ροδίζουσα Αύγη (μὲ
πλήρες πρόγραμμα ἔσοχικον βίου). Π., κρα,
μένη Καρδούλα, Μικρὸς Ρα-
φαήλ, Αθφα Καρδία, Κόρη
του Αἰθέρος καὶ . . . στέπ!

Δὲν παραθέτω πολλὰ ἀποσπάσματα, διότι αἱ ἔξοχαι περιγραφαὶ δύο: ζουν πολύ. Ἰδού π. χ. πᾶς γράφει ἡ Χαρούμενη Καρδια: «Εὐρίσκομαι εἰς τῆς ἀδελφῆς μου, εἰς τὴν ἔξοχήν την, οὐ καθαρὸς ἀήρ! Τι εὐχάριστον μέρος δύου εἶναι! Ο ληγή τὴν ἡμέραν περιπατῶ εἰς τὸν λαχανῶληπον καὶ εἰς τὸν κῆπον μὲν τὰ διπωρικά. Ἐχει ἔνα σπιτάκι, ἀλλιθινό ἔξυπνό, ἔχει: καὶ μίαν ἀπέραντον αὐλήν, καὶ εἰς τὸ σπίτιθεν τῆς αὐλῆς περνᾷ ὁ σιδηρόδρομος. » Μέσος εἰς τόσας

«Τί ευχάριστον ύφεσ θνου είναι
όμοίας περιγραφάς—με τα
πολλάκις,—δύξεις ή μπέ-
ραν. Νομίζω όμως, ότι το
γεγονός ωραιότερα.

« Ἀγαπητή μου Διάπλασις,

« Εἰς αὐτὴν τὴν ὑπερβολικὴν ζέστην ποῦ κάμνει τὸς διακοπάς, εὐχαριστοῦμαι νὰ μένω δῆλην τὴν ἡμέραν εἰς τὸ ἔ-
ξοχικὸν σπιτάκι μας πεῦ εἶνε μέσα στὰ δύνδρα καὶ στὲς προσινάδες, νὰ αναπνέω τὸν δροσερὸν καὶ καθαρὸν ἀέρα τῆς ἔ-
ξοχῆς, νὰ ἔχω τὸν εὔρυν ὄργανοντα της ἐνώτιον μου, νὰ ἀ-
ναγίνωσω τις βιελίξ μου καὶ ιδίως τὴν ἀγρηπτήν μου «Διά-
πλασιν» τὴν ἐποίειν διεβάζω καὶ ξαναδιεβάζω καὶ ἀκόμη
δέν γραταίω, τόσον ὀφειλεῖν· νὰ εύρισκω μετὰ τῶν
γονέων μου, οἱ δοποῖοι εἶνε οἱ καλύτεροι δόδηγοι εἰς πᾶν μου
βῆμα, καὶ τοὺς ἐποίους βλέπω πολὺ διάγον καθ' ἀπαν τὸ
σχολικὸν διάσημον, νὰ βγαίνω περίπατον εἰς τὰ λειβάδια,
ποῦ εἶνε πλησίον τῆς ἔξοχης μας οἰλίσι, μαζί μὲ ἄλλας φί-
λος μ' υ καὶ μὲ τοὺς γονεῖς μου, καὶ τέλος νὰ ποιῶ μὲ τές
γατούλες μου, τὴν Σ φρεσούλαν καὶ τὴν Λιλίκαν τὴν Ουγα-

γατίρχ της, ποῦ εἶνε ἔνας ἔξυπνότατον γχτάκι. Αὐταὶ αἱ δια-
τελέσασις μὲ εὐχριστοῦ πολὺ τὰς διακοπάς, φιλτάτη
Διάπλασις ».

Ἐξεγώρισα καὶ τὴν ὥρχιν ἐπιστολὴν τῆς Γοργόφτε-
ων ; Ἐλπίδος, ή ὅποια «ἀναγινώσκει, κυνηγεῖ, ψχρένει,
κοιλουμδᾷ, ἀπεύει, κωπηλάτει, ἔχει τέλος δλας τας δικοκε-
δάσεις, εἶνε εὐτυχής. Τὸ νομίζει τούλαχιστον, καὶ δμως ἄν-
ην ἐρωτοῦσσε κανείς : ἐπιθυμεῖς τίποτε περισσότερον ; Ναι,
» ἀπεκρίνετο, κατί ἀκόμη περισσότερον, ἀκόμη ἀνώτερον,
ἀκόμη κακλίτερον, καὶ αὐτὸ πάλιν ἐὰν
ἀποκτοῦσσε, πάλιν κατί θά κθελα.» Καὶ
ἐπιλέγει μελαγχολικῶς καὶ φίλοσοφι-
κῶς : «Εἶνα ή ἀπληστία τοῦ ἀνθρώπου.»
Πραγματικῶς μήπως δὲν το λέγει καὶ
ή Κατήχησις ; Ο ἀθρωπός πάντας
ἐ-
πιθυμεῖ κατί παραπάνω, κατί τελειότε-
ρον. Καὶ τὶ τέλειον ἀγαθὸν εί εό Θεός.

Ο ‘Ελλην ‘Αθλητής εύρισκεται μόνος του εἰς τὸ μέσον δύο μεγάλων σωρῶν. Εἶναι ὁ ἐνωτικὸς χρῖκος, τὸ μεταβλητόν, τὸ διόρεστον. Οἱ προγρυμένεις προτιμεῦνται ἔξοχήν. Οἱ ἑπόμενοι προτιμεῦνται τὰς ἔξοχήν. Οἱ ἑπόμενοι προτιμεῦνται τὸ ταξιδί. Ο ‘Ελλην ‘Αθλητής προτιμᾷ καὶ τὰ δύο! Τὴν ἐποχήν τῶν διακοπῶν, λέγεται, οὐ την̄ διαιροῦσε εἰς δύο περιόδους. Τὴν πρώτην περίοδον θά την ἐπεργοῦσεν εἰς μίαν ἔξοχήν καὶ τὸ «ιδανικὸν πάσης ἔξοχῆς» εἶναι ἐνα πυκνὸν δάσος, κανένα ποταμάρχι, βουνά ωφηλά, ἀέρας κυθερίας καὶ εἰς δλίγηγη ἀπόστασιν ή θάλασσα.» Εἰς δὲ τὴν δευτέραν περίοδον θά ἔταξιδευει μ' ἐνα βικοράχι ανά τὴν ὥραίν μας Έλλάδα «προπτερῶν συνάμψεις εἰς ἔκστον σταθμὸν νὰ γνωρίζῃ δοσον τὸ δυνατὸν περισσοτέρους συνδρομητας τῆς Διεπλάσεως.»

Ζήτω λοιπὸν τὸ ταξιδί ! Ήσσοι τὸ
θέλουν ! Νὰ παραδείγματος χάριν ὁ
Θελάσσιος Ἀήρ πού του αφέται
νὰ ταξιδεύῃ ἀνὰ τὸς χώρας τῆς Εὐρώ-
πης καὶ προπάντων εἰς τὴν Ἐλευθερίαν.
«Ἐκεῖ ὑπάρχουν ωραῖοι ποταμοί (καλ-
λίτερα νὰ ἔλεγε λιμναῖ), βλέπεται τὸς
(Σελ. 310, στ. α') ἄπιστος χιλιοστεπεῖς, "Αλπεῖς καὶ τὰς
ὤσαις πρὸ σινάδας.» Νὰ καὶ ὁ Μικρὸς
ἔσθιος ὁ ὄποιος διὶ αὐτοὺς τὴν σκηνὴν θέσεις γε ἔγγονοι τὰς

έσθιος, δέ ποτε ος εἶαι τὸν τὸν σκυπὸν ἥθελε γὰρ ἔχη καὶ τὰς
100 δραγμὰς τῆς προηγουμένης Κυριακῆς, «νάγοςάη ὅλης
τὸν τόμους τῆς Διεπλάσεως (δύσους δὲν ἔχει), καὶ ὅλα τα
ὅλια τοῦ Ἰουλίου Βέρυν, νάνχιγνώσῃ κατὰ τὸ διάστημα
οὗ ταξιδίου» Νὰ καὶ ή Ἐλλήνοι πούλι, δέ ποτε ποτὲ^ν
οὐ λησμονήσῃ τὸ ταξίδιον που ἐκείνην εἰς τὴν πατρίδα τῆς
αἱ εἰδέν δόλους τοὺς συγγενεῖς της, καὶ ἐπειτὴ ἥθελην εἰς
τὰς Ἀθήνας καὶ ἐκομεγένη ἐν ταῖς σχεδίον μῆνα καὶ ἐπισκέψθη
τὰς τάξιοθέατρά μέσην τῆς πόλεως. Νὰ τὸ Νησιώτια καὶ ὁ

λα ταχείαν μεριά ήτη πολεμών. Ήταν η Νήσεων και ο
Λαστερός εις Ούραν δέ, ποσού ἔχουν καὶ αὐτοὶ τόσον πίθον
ἡ ἐπισκεψθεοῦν τὸς Αθήνας, ἀλλὰ δὲν το κατώφθωσαν ἀλόηη.
Τὰ και ἐ Νίκος Κατερινόπουλος, ποσού θα ξῆλε
κανέναν γαλὸν ταξιδιώτη στὴν Εὔρωπη σὺν τὸ περιστιθ, (ναι,
καὶ δὲν εἰναι κάθε μέρα τοῦ Αγ-Πιαντού!) Και ἡ Ναύ
πατα, καὶ ὁ όποια εὐχριστεῖται ὅμοιων ταξιδεύουσαν μὲ ἀτμό-
κοιν, μὲ σιδηρόδρομον ἥ... καὶ μὲ τὸ γαύδισμα. Και ἡ
Αριστοπόντα, καὶ ὁ όποια θὰ ἔταξισθεις μὲ τὸ ποδηλατον.
Και ὁ Μπάρμπα Λιγάρδος και ἡ Μαργαρέτη Α-
ριστογιάλιά, κι ὁ όποιοι (ῷ δύειρον ὄνταίσων!) θὰ ἔταξι-

δευχ γ μὲ λέμβον. Καὶ ἡ Πτωχικὴ Καλύβη, ποῦ ἀγα-
πᾶ τὰ τρυξείδια διέτι προπαντες ἀγαπᾷ τὴν Ὑγεῖαν. Καὶ
ἄλλοι ταξιδιώται πολλοί.

Ταξιδί κάμψει κάθε καλοκαίρι· καὶ ὁ Μικρὸς ἈΟη-
ν αὐτὸς. «Ἐνα ταξιδίῳ ἀρκετὰ μυκρινόν, ἔως τὴν ἴδαιτέρων
παιτίδα τοῦ πατρός του, ὅπου ζῆ μια θεία του μὲ μίκην μι-
κρὰν ἀδελφήν του. «Τώρα ποῦ αἱ περιστάσεις μὲ ἀναγλύκουν-
να ἐδ μυκραν ἀπὸ τὴν προσφιλῆ μου Σοφίαν, ἡ εὐτυχεστέ-
ρη μου στιγμὴ ἐίναι ὅταν, τὴν ἐπεναδ) ἐπω καὶ την ἐνάγκα-
λίζουμει μετὰ δυχρύων. «Ολον τὸν χρόνον αὐτὴ συλλογιζ-
ματι, καὶ δὲν βλέπω τὴν ὥστα πότε να ἔλθουν αἱ διακεπλι-
δια να τρέξω στὴν ἀγκαλιά τῆς ἀγχητῆς μου ἀδελφούλας.
Τὲ περασμένου καλοκαΐτερη ἥλθε ἐκείνη ἀλλὰ τώρα θὰ ὑπάγω
ἔγω, καὶ μετ' ὀλίγας ημέρας σᾶς ἀφίνω ὑγείαν.»

Πρὸ δὲ μερῶν ἡ Ἀσπὶς τῆς Ἄθηνᾶς εἶχε πάγη, στὸ
χωρίο. Εἰς τὸν σταθμὸν τὴν ἐπερίμεναν ὁ θεῖος τῆς καὶ ἡ
θεία τῆς, καὶ φαντασθῆτε μὲ τὸ ἀνυπομονήσαν, ὅροῦ εἰχαν
νὰ την ἰδούντα ἐπτὰ χρόνια! Φαντασθῆτε ἀκόμη τὸ ὠραῖα ποῦ
ἐπεργούσαν τὰ βράδυα μὲ διηγήσεις, ἔνως δὲ του «τοὺς ἔκυρους
σιγά-σιγά ὁ γλυκὺς ὑπνος καὶ τους ἐπερνέντες τοὺς κόλπους
του, εὐχαριστημένους ἀπὸ τὴν διαστέδαιον τῆς ἡμέρας.» Καὶ
ἡ Ἀσπὶς τῆς Ἄθηνᾶς ἐπιλέγει: «Τὶ ὠραῖα νὰ εἴνει
καὶ εἰς κοντὰ στοὺς συγγενεῖς του! Μιὰ τέτοια εὐχαριστησίς
συγγένειών συναντώμενων κατὰ τὰς διακοπάς, πόσην ἀνακού-
φιστιν φέρει! Ήστερα ἀπὸ τὴν κοπιαστικὴν ἔργασιαν τοῦ χει-
μῶνος!»

Τὰ Ἐγδοκέα Μεσολάγγιαν θίεις γὰρ γη ἔνα

Κιθαρώδος, (ό έποιος θὰ ξθελε νῦ μὴν είχε καὶ εἰσιτηρίους ἔξετάσεις,) καὶ τοῦ 'Απογόνου τοῦ Μίλωνος, (ό έποιος διειροπολεῖ συμπλοκὰς μετὰ πολιτικῶν ἀρχτῶν καὶ θηρίων ὑπερφυσικῶν.) Καὶ ἔρχεται τὸ ὡραῖον καὶ ὑπερφύσιον τὰξεῖδι τοῦ ΑἰΘέρος ἀνὰ τὸ ἄπειρον. Εἰς τὴν ἀρχήν περιγράφει ποιητικώτατα μίαν ἔκστερην γύντα, καὶ ἔπειτα ἔκσκολουθεῖ:

« . . . . . Μέ τὸ μέτωπο φλογισμένο ἀπὸ τὸν πόθο καὶ τῇ συγκίνησι, γερμένος ἔνα θέρατο τηλεσκόπιο, βύθιζα τὰ μάτια μου στὸν ἀρχηγούνθαγτον καὶ πλουσιμένο θόλο, φτερούγιζα μὲ λαχτάρα · στὸ χρυσοποιήλιτο καὶ ἀνεξῆγιά στὸ διάστημα ! . . . . 'Αστραποθόλιούσαν στὴν ἄνυσσο κένοι πολύχρωμι καὶ φωτολουσμένοι, λαμπκοποιῶσαν καὶ φωσφήριζαν οὐράγια μετέωρα καὶ λαμπύριζαν στὸ σκοτάδι, σκεπτομένα μὲ τὸν τρομαχτικὸ πέλο τοῦ Μυστηρίου, σᾶν ἀγαλυτὰ χρυσάφια, θυμάσια καὶ καταπληχτικὰ φαινόμενα ! . . . . 'Εδώ γλυκούχαράς καὶ ρίδιζε μυριόφωτη αὐγὴ, ἐκεί βασίλευε χρυσοχέλτρινος ἥλιος, για νὰ χωσῃ τὶς ζωγόνες του ἐλπίδες ὅλλος, ποὺ ἀχτιγιόβολούσε πρασινωπὸς καὶ ἀγέρωχος, ἀνάμεσα στὰ σκορπισμένα διαμάυτια ! . . . . Χα- μηλότερα τὸ φεγγάρι, πύρινο καὶ σκυρωπό, ἔδειχνε τὰ μελανιασμένα του ἡφαίστεια, μὲ τὶς χαρόδρες, μὲ τὰ βά- ραθρά, καὶ μὲ τοὺς ἀπότομους κρημνούς των ! . . . . Τί δεν ειρό ἡδονή ! Τί γλυκειά νύχτα ! . . . . 'Η Ψυχή μου, μαζευμένη ἀπ' τὰ θέληγητρα καὶ ζαλισμένη ἀπὸ τὸ μακρυ- νό ταξεῖδι της, πετοῦσε, πετοῦσε μὲ κατάνυξη, καὶ μὲ τρομά- ρα, στὸν ἀπέραντο καὶ φωτοπληγμυρισμένον ὠκεανὸ τοῦ

Απέιρου!...
... «Αχ! γὰ τὴν ἀλήθεια τὸ γλυκό
μου θνετρο!...»

μέσα εἰς τὴν θάλασσαν, ἐπείσθη δὲ ἡ μεγαλητέρα μου εὐχαριστησίς τώρα τὰς διακοπὰς εἶναι αὐτή. »

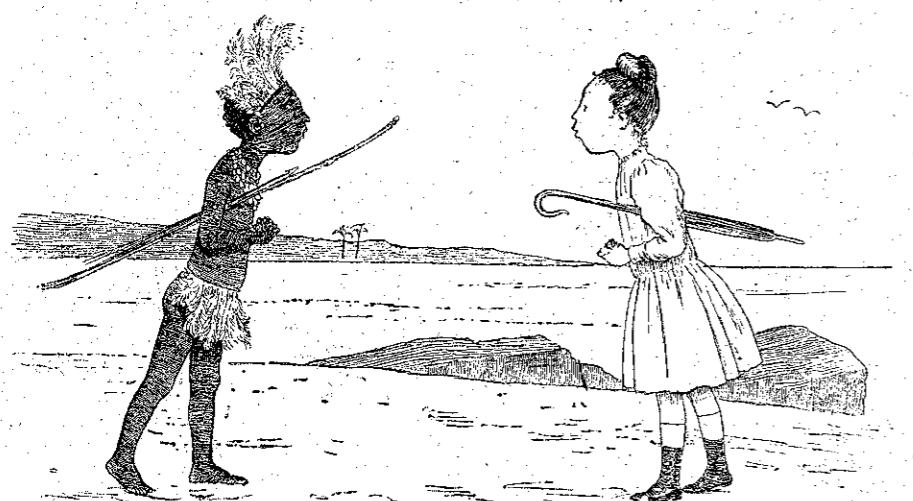
Με τὴν γνώμην αὐτὴν σύμφωνοῦ ὁ Περσεύς, δὲ Κυανοῦς Νείλος, τὸ Χρυσόφαρο, ὁ Ἀγγελος. Ἰωάννης μὲν πολὺ πρότερος καὶ μετὰ τὸν Καπιτονίου

αν γινεί δημόσιος, και τελειώνει ο μικρός σωρός των λουτροφίλων.
Η Λευκή Νύξ μένει είς τὴν Πετρούπολιν. Ἀλλ
εἰς τὴν Πετρούπολιν ἐλληνικὸν Σχολεῖον δὲν ὑπάρχει. Ἀ-
ναγκάζεται λοιπὸν ἡ Λευκὴ Νύξ νὰ ἔχῃ ιδιαίτερον δι-
άρχειον, ἢ ἀπόστολον. δὲν κάνει δικυρότες. “Οὐδὲν ἔτελεί-

δασκολον, ο οποιος... οεν κακηνει οτακοπας. « Ολοι ετελειωσαν τα βάσανά τους μόνον έγω είμι κι υπογρεωμένη και άλσκληρο το καλοκαίρι να χώνω τη μύτη μου εις τα προβλήματα και τας ἀντωνυμίξες.» Εύτυχως, την ίδιαν ημέρα που έσυλλογήτες αυτό ή Λευκή Νέξ, ήλθεν ο κ. οιδάσκαλος και άνηγγειλεν ότι άναγκωσε διὰ τὴν πατρίδος ἐπόδιο μῆνα; «Νὰ λοιπὸν ποῦ έφεξε και δι' ἔμε! Μόλις φύγησε οι μαζέψω δλους τοὺς τόμους τῆς Διαπλάσεως, έσους ἔχω και ἄφοι αλείσω την θύραν τοῦ δωματίου μου, διὰ νὰ μη τρεπτώσουν μέσα οι κλασματικοὶ ἀριθμοί, θὰ ξαπλωθῶ εἰς

τὸν καὶ απέ μου καὶ θὰ διαβάζω ἔως νὰ βραδυάσῃ. "Οταν τύχη καμιά δημόσια ἀθηναϊκή (έδω μὲ τὸ κερί κανεὶς τας εὐρίσκει), θὰ διοργανώνω μὲ τοὺς ἀδελφούς μου ἐκδρομὰς εἰς τὰς ώραιας ἔξοχὰς τῆς Πετρουπόλεως . . . προπαγατῶν ὅμως θὰ φροντίζω νὰ λησμονῶ τὸν φοβερὸν ἑκεῖνον στρατὸν τῶν μαθημάτων. Όμοιογῶ διὰ τοῦτο εἶνε ἀμαρτία ἄλλ' ἀφοῦ τὴν ἔξομολογούμαι; "Επειτα, ἀν ὑπάρχουν καὶ βραβεύειναι ἀμαρτίαι, τόσῳ τὸ καλλίτερον δι' ἔμε.")

Τὸ Εὕσιον προτιμᾶ καὶ αὐτὸ ἀνάγγωσιν ὑπὲ τὰκένα κόπου, πλησίον τῆς Θελάσσης. "Ο Γαβριὴλ Σ. Μόσχος, κατενθουσιασμένος ἀπὸ τὴν ἀνάγγωσιν τοῦ «Μεσημέρινοῦ Ἀστέρος» τοῦ Βέρον, τέτοια ώραια βιθύλια θέλει διὰ τὰς διακοπὰς του. "Η Αγνὴ Ψυχὴ προτιμᾶ ἐν γένει τὰ μυθιστορήματα, (τὰ ἡθικὰ βέβαια καὶ τὰ ἀγρά, τὰ ἀποτὰ τῆς ταιριάζουν). "Ο Μαχρολαΐμης ἀγαπᾷ τὴν ἀνάγγωσιν, ἀλλὰ καὶ ἐν γένει τὰς διακοπὰς τῆς ἐποχῆς. "Εξ δων ἡμέρεσα νὰ διαβάσω ἀπὸ τὴν μουντζουρωμένην ἀπάντησιν τοῦ Κολυμβήτος τοῦ Καρτεσίου (φίνεται διὰ κάπου ἔβράχη), ἐνόσησα διὰ καὶ αὐτὸς κηρύσσεται ὑπὲ τῶν ἐκδρομῶν καὶ τῶν θιδίων. Τέλος η Ἐλικωνίας ΙΙαρθένος, μὲ ώραιάν ἐπιστολήν, μᾶς πληροφορεῖ διὰ προτιμᾶ νὰ διαβάζῃ τὰ χρυσόδετα βιθύλια τῶν βραβείων της, τὰ ἀποτὰ τῆς ὑπενθυμίζουν τοὺς κάπους, τοὺς ὄποιους κατέβαλε διὰ τὰς τάποκτήσης, «δόξην διελθοῦσαν ὡς ἀστραφῆ καὶ μὴ ἀφίσσαν εἰμὴ ἀναμνήσεις τερπνάς καὶ γλυκείχς.»

"Ταξιδί εἰς τὴν Αφρικήν." (Σελ. 341, στήλ. α').

Καὶ ἐπειδὴ πρόκειται περὶ φιλαγανωστῶν, διὰ τὸν πόλων τῶν καὶ ἐκείνους οἱ διόποι πρότιμοι τὰς περὶ τὴν Διάπλασιν ἀσχολίας.

Ο Υψηλότερης Αετὸς δὲν θέλει νὰ δικαιάσῃ ἐμπρός του γάταν . . . Καὶ τὶ σχέσιν ἔχει αὐτὸ μὲ τὴν Διάπλασιν; "Ἔχει καὶ παραέχει. Διότι μία γάτα, — τὴν ἀπολαίην ἀλλως τε ἔξ αρχῆς ἀντιπεθοῦσιν, — ἐτρύπωσεν εἰς τὸ δωμάτιον, διότι ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζιον ὑπῆρχαν τόμοι καὶ φυλλάδια Διαπλάσιων, μὲ τὰ διόποι ὁ φίλος μου τόσον εὐχάριστα ἐπεργοῦσε τὰς διακοπάς, καὶ τού τα κατέστρεψε, τὰ ἔκαμε θάλασσα!

Η μεγαλητέρα εὐχάριστησις τοῦ Ταρλαμπόδη μπατὸ καλοκαριῶν εἶνε νὰ διαβάζῃ Διάπλασιν, νὰ λύῃ καὶ νὰ συνθέτῃ Ηγεματικὰς Ἀσκήσεις. — "Ο Οὐράνιος Θόλος ὡς ἀμοιβὴν τοῦ προσβασμοῦ του λαμβάνει τὴν Διάπλασιν. Διότι ὁ μπαρπάς ὅλον τὸν ἄλλον χρόνον λαμβάνει τὰ φυλλάδια καὶ τὰ κλειδόνει εἰς τὸ συρτάρι του, δέν τα δίδει δὲ εἰς τὸν υἱόν του, παρὰ μόνον μετὰ τὰς ἔξετάσεις. "Ἐννοεῖται λοιπὸν διὰ τὴν μεγαλειτέρα χαρὰ τῶν διακοπῶν του εἶνε

αὐτὴ. — "Η Αὔρα τῆς Ανοίξεως ἔθελε νὰ εἴχε σχολεῖον καὶ κατὰ τὰς διακοπάς" (ἀλλοτεια νά το λέγη); ἀλλ' ἀφοῦ δὲν ἔχη, ἀρκεῖται μὲ τὴν Διάπλασιν. — "Η Φοληρικὴ Αὔρα αὔρατῷ νὰ διαβάζῃ τὰ παραμύθια τῆς Κυρατζάρης καὶ τὰς ὄποιμονήν." Τί δὲν ἔχει δύναμις; «Τύχη, δύναμιν καὶ χρυσαφίσια.» Θέτο πιστεύετε, διὰ ποτέ του ἀκόμη δὲν ἐστότισε κυνῆγη; Ἀλλὰ πῶς νὰ οκτωτῷ; Παρυσιάς εἶται ἔξαρφη ἐπιστολὴς πρὸς τὰς φίλας τῆς — πρωταπρωτά πέδες ἐμέ, — νὰ συνθέτῃ ποιήματα καὶ νὰ διέρχεται «Θαυμασίες ώρας μὲ τοὺς θυμασίους μου τόμους». — "Η Πηλλαίας εὐχάριστας εἶνε νὰ διέρχεται τὰς φίλας τῆς — πρωταπρωτά πέδες προειδοποιήσῃ;" Ο μικρὸς κυνήρης τὸν σχοπεύει καὶ πυροβολεῖ. "Αλλὰ τὸ τουρέκιον κλωτοῦ. . . . ὃ κλωτοῦς τὸν φίλης ἔχει ἀνάσκελα. . . . «κ' ἐνῷ ἐγὼ καταπυροβολῶ τὸν ἥλιον εἰς τὸ ζεύθι, ὃ λαγώς, σάσις καὶ ἀκέραιος, φεύγει δρομικός πρὸς τὴν δύσιν.» Μ' ὅλας αὐτὰς τὰς ἀτυχίες, τὸ κυνῆγη τοῦ ἀρέσει πολὺ, καὶ ἀποτελεῖ τὴν μεγαλητέρην «χαρακλίσιν» τῶν διακοπῶν του.

Οι κυνῆγοι μας εἶνε δραστήριοι. Αλλ'

οἱ πάρχουν ἄλλοι ποὺ δέν τους δρομάζουν διόλου.

Ο Τζάμαρος Ανακατωμένος π. χ. προτιμᾶ ἀπ' ὅλα τὴν ἀπράξιαν καὶ τὴν ἀργίαν. Μίαν ἡμέραν, εἰς τὴν δίκιαν τοῦ θείου του, εἶδεν εἰκόνα περίεργον. "Ἐνχειρίδιον τοῦ ἀνθρώπου τοῦ πατέρα του, τὸν πρόποδας γραφικοῦ δρους, ἔχων πλησίον του ἐπλένει καὶ λύραν, ἔγω πέραν ἔχετεντο τὸ θάλασσα γαληνιαίχ. Καὶ νάτωθεν τῆς εἰκόνος μὲ μεγάλα γράμματα ἡτο γραμμένον τὸ ιταλικὸν ρήτορον: Dolce far niente, ὃ διπάς τὸ μεταφράζει τὸ Τζάμαρος «γλυκὺ τὸ οὐδὲν πράττειν». Καὶ ἐπιλέγει: «Τὸ ἐδοκίμασα καὶ τὸ εὔρον θυμασίον. Οὐδὲν γλυκύτερων διὰ τὰς διακοπὰς μὲ τὸν ἀφόρητον καύσωνα.» Πέτροι ἄλλοι τὸ ἐδοκίμασαν! Φάνεται διὰ εἶνε τὸ εὐκολώτερον πρᾶγμα τοῦ οἴδημον...

Καὶ κατὰ τὸ Σαχδὴν ἐπίσης, διακοπαὶ θὰ πῆ ἀνάπυσις, ἀφροντίσια, τεμπελιά. Αὐτὸ δέν τὸ καλλίτερον καὶ ἀπόδιτος διὰ τοῦ δίδουν ὡς ἀμοιβὴν τοῦ κόπου καὶ τῆς μελέτης.

«Οι διδάσκαλοι μου, — συλλογίζεται, — εἰχεν τὴν καλωσύνην νά μου δώσουν ὡς ἀντάλλαγμα τῆς ἐργασίας τοῦ ἔτους, τὴν ἀργίαν καὶ τὴν ἀνταπαυτικὴν τεμπελιάν, — κ' ἐγώ νά την πέριφρονται; . . . "Οχι, ποτέ! Αὐτὴ μ' εὐχαριστεῖ περισσότερον τώρα τας διακοπάς, διότι δέν την ἔχω πάνιστε... εἰς μεγάλας ποστήτας!»

Καὶ κατὰ τὸ Σαχδὴν ἐπίσης, διακοπαὶ θὰ πῆ ἀνάπυσις, ἀφροντίσια, τεμπελιά. Αὐτὸ δέν τὸ καλλίτερον καὶ ἀπόδιτος διὰ τοῦ δίδουν ὡς ἀμοιβὴν τοῦ κόπου καὶ τῆς μελέτης.

«Οι διδάσκαλοι μου, — συλλογίζεται, — εἰχεν τὴν καλωσύνην νά μου δώσουν ὡς ἀντάλλαγμα τῆς ἐργασίας τοῦ ἔτους, τὴν ἀργίαν καὶ τὴν ἀνταπαυτικὴν τεμπελιάν, — κ' ἐγώ νά την πέριφρονται; . . . "Οχι, ποτέ! Αὐτὴ μ' εὐχαριστεῖ περισσότερον τώρα τας διακοπάς, διότι δέν την ἔχω πάνιστε... εἰς μεγάλας ποστήτας!»

Καὶ κατὰ τὸ Σαχδὴν ἐπίσης, διακοπαὶ θὰ πῆ ἀνάπυσις, ἀφροντίσια, τεμπελιά. Αὐτὸ δέν τὸ καλλίτερον καὶ ἀπόδιτος διὰ τοῦ δίδουν ὡς ἀμοιβὴν τοῦ κόπου καὶ τῆς μελέτης.

«Οι διδάσκαλοι μου, — συλλογίζεται, — εἰχεν τὴν καλωσύνην νά μου δώσουν ὡς ἀντάλλαγμα τῆς ἐργασίας τοῦ ἔτους, τὴν ἀργίαν καὶ τὴν ἀνταπαυτικὴν τεμπελιάν, — κ' ἐγώ νά την πέριφρονται; . . . "Οχι, ποτέ! Αὐτὴ μ' εὐχαριστεῖ περισσότερον τώρα τας διακοπάς, διότι δέν την ἔχω πάνιστε... εἰς μεγάλας ποστήτας!»

Καὶ κατὰ τὸ Σαχδὴν ἐπίσης, διακοπαὶ θὰ πῆ ἀνάπυσις, ἀφροντίσια, τεμπελιά. Αὐτὸ δέν τὸ καλλίτερον καὶ ἀπόδιτος διὰ τοῦ δίδουν ὡς ἀμοιβὴν τοῦ κόπου καὶ τῆς μελέτης.

«Οι διδάσκαλοι μου, — συλλογίζεται, — εἰχεν τὴν καλωσύνην νά μου δώσουν ὡς ἀντάλλαγμα τῆς ἐργασίας τοῦ ἔτους, τὴν ἀργίαν καὶ τὴν ἀνταπαυτικὴν τεμπελιάν, — κ' ἐγώ νά την πέριφρονται; . . . "Οχι, ποτέ! Αὐτὴ μ' εὐχαριστεῖ περισσότερον τώρα τας διακοπάς, διότι δέν την ἔχω πάνιστε... εἰς μεγάλας ποστήτας!»

Καὶ κατὰ τὸ Σαχδὴν ἐπίσης, διακοπαὶ θὰ πῆ ἀνάπυσις, ἀφροντίσια, τεμπελιά. Αὐτὸ δέν τὸ καλλίτερον καὶ ἀπόδιτος διὰ τοῦ δίδουν ὡς ἀμοιβὴν τοῦ κόπου καὶ τῆς μελέτης.

«Οι διδάσκαλοι μου, — συλλογίζεται, — εἰχεν τὴν καλωσύνην νά μου δώσουν ὡς ἀντάλλαγμα τῆς ἐργασίας τοῦ ἔτους, τὴν ἀργίαν καὶ τὴν ἀνταπαυτικὴν τεμπελιάν, — κ' ἐγώ νά την πέριφρονται; . . . "Οχι, ποτέ! Αὐτὴ μ' εὐχαριστεῖ περισσότερον τώρα τας διακοπάς, διότι δέν την ἔχω πάνιστε... εἰς μεγάλας ποστήτας!»

Καὶ κατὰ τὸ Σαχδὴν ἐπίσης, διακοπαὶ θὰ πῆ ἀνάπυσις, ἀφροντίσια, τεμπελιά. Αὐτὸ δέν τὸ καλλίτερον καὶ ἀπόδιτος διὰ τοῦ δίδουν ὡς ἀμοιβὴν τοῦ κόπου καὶ τῆς μελέτης.

«Οι διδάσκαλοι μου, — συλλογίζεται, — εἰχεν τὴν καλωσύνην νά μου δώσουν ὡς ἀντάλλαγμα τῆς ἐργασίας τοῦ ἔτους, τὴν ἀργίαν καὶ τὴν ἀνταπαυτικὴν τεμπελιάν, — κ' ἐγώ νά την πέριφρονται; . . . "Οχι, ποτέ! Αὐτὴ μ' εὐχαριστεῖ περισσότερον τώρα τας διακοπάς, διότι δέν την ἔχω πάνιστε... εἰς μεγάλας ποστήτας!»

Καὶ κατὰ τὸ Σαχδὴν ἐπίσης, διακοπαὶ θὰ πῆ ἀνάπυσις, ἀφροντίσια, τεμπελιά. Αὐτὸ δέν τὸ καλλίτερον καὶ ἀπόδιτος διὰ τοῦ δίδουν ὡς ἀμοιβὴν τοῦ κόπου καὶ τῆς μελέτης.

«Οι διδάσκαλοι μου, — συλλογίζεται, — εἰχεν τὴν καλωσύνην νά μου δώσουν ὡς ἀντάλλαγμα τῆς ἐργασίας τοῦ ἔτους, τὴν ἀργίαν καὶ τὴν ἀνταπαυτικὴν τεμπελιάν, — κ' ἐγώ νά την πέριφρονται; . . . "Οχι, ποτέ! Αὐτὴ μ' εὐχαριστεῖ περισσότερον τώρα τας διακοπάς, διότι δέν την ἔχω πάνιστε... εἰς μεγάλας ποστήτας!»

Καὶ κατὰ τὸ Σαχδὴν ἐπίσης, διακοπαὶ θὰ πῆ ἀνάπυσις, ἀφροντίσια, τεμπελιά. Αὐτὸ δέν τὸ καλλίτερον καὶ ἀπόδιτος διὰ τοῦ δίδουν ὡς ἀμοιβὴν τοῦ κόπου καὶ τῆς μελέτης.

«Οι διδάσκαλοι μου, — συλλογίζεται, — εἰχεν τὴν καλωσύνην νά μου δώσουν ὡς ἀντάλλαγμα τῆς ἐργασίας τοῦ ἔτους, τὴν ἀργίαν καὶ τὴν ἀνταπαυτικὴν τεμπελιάν, — κ' ἐγώ νά την πέριφρονται; . . . "Οχι, ποτέ! Αὐτὴ μ' εὐχαριστεῖ περισσότερον τώρα τας διακοπάς, διότι δέν τη

